

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

20. De sodomitis, & de pœna, qua supradicti debent puniri. Et adnotatur,
quod non possunt Inquisitores relaxare sodomitas Curiae sæculari, nisi sint
incurribiles. Et an Inquisitores habeant ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

valebant, & insuper omnia illa confiscantur; quod si jam fuerint transmissa, poena pecuniaria duplicatur, & quidam Religiosus ob hoc crimen ex Consilio supremi Senatus Hispanici condemnatus fuit in sexcentis scutis, & in annua in suo Conventu reclusionem, & suspensionem interim ab Officio. Hæc omnia Castrus in summ. tom. 1. tract. 4. disp. 8. punit. 1.6. §. 10. quæ tamen antea notaverat in suis manuscriptis doctissimus Inquisitor San Vincente.

2. Non desinam tamen hic observare omnia supradicta titè procedere, quia existimantur tales delinquentes transferre arma & equos, &c. in terras infidelium & hæreticorum, lucrandi & negociandi causa: secus autem si animo adjuvandi infideles & hæreticos in bella ad impugnandum Christianos hoc facerent: nam in tali casu ex circumstantiis delicti & qualitate personarum tanquam fautores & defensores hæreticorum, &c. possint adversus tales Inquisitores procedere, & secundum gradum suspicionis illos torquere & publice abjuracionem imponere, & in alias poenas condemnare.

RESOL. XX.

De sodomitis, & de poena qua supradicti debent puniri?

Et notatur quod non possunt Inquisitores relaxare sodomitas Curia seculari, nisi sint incorrigibiles.

Et an Inquisitores habeant cognitionem nefandi criminis ex Constitutione Pij V. Gregor. XIII. & Bulla Clem. VII.

Et aliqua alia circa supradictos sodomitas. Ex p. 4. tr. 7. Ref. etiam 20.

§. 1. IN Regno Portugallie ex privilegio Regis, & ex constit. Pij IV. & Gregor. XIII. Inquisitores habent cognitionem nefandi criminis, ut notat Emanuel Moura de incant. opusc. 1. sect. 3. cap. 1. num. 16. Barbosa de potest. Episc. part. 2. alleg. 40. n. 45. & Soula in aphor. Inquis. lib. 1. cap. 59. num. 10. quod etiam servatur in Regno Aragonie, Valentie, & Barchinone, ex Bull. Clem. VII. ut testatur Castrus Palaus in summ. tom. 1. tract. 4. disp. 8. punit. 1.2. num. 11. Henriquez lib. 1.3. cap. 24. n. 2. in glossa. lit. P. Narbona in recopil. lib. 4. tit. 1. leg. 20. gloss. 8. num. 3. Salzedus in addit. ad pract. crim. Bernardi Diaz c. 86. & alij.

2. Notandum est verò, quoad poenas; quod in tali casu rei non abjurant, neque de levi, ut docet & testatur Emanuel de Moura de incant. opusc. 1. sect. 3. cap. 1. num. 16. Sed si fuerint convicti, vel delictum fateantur, Curia seculari in actu publico relaxantur. Ita Castrus Palaus ubi supra, & alij. Si verò delictum fuerit attentatum, & non consummatum, flagellis ceduntur, & ad tñremes mittuntur. Nota tamen quod si quis membrum posuit intrinsecum, quamvis extrinsecum semen effundat, probabile est esse puniendum poena ordinaria sodomitæ. Ita Ioseph Sesse in decis. Regni Aragon. decis. 475. num. 5. tom. 4. Sed hoc Soula in aphor. lib. 1. cap. 59. num. 63. non intelligit pro uno actu, sed pro actibus huiusmodi repetitis, quia quod deficit ad complementum actus sodomitici, suppletur ex repetitione actuum in fraudem legis.

3. Non desinam tamen hic adnotare, Freytas in novis addit. tract. de Confess. sollicit. 9. 2. 4. num. 136. docere contra Mouram, non posse Inquisitores relaxare sodomitas Curia seculari, nisi sint incorrigibiles. Sed quia hoc delictum non pertinet generaliter ad omnes Inquisitores, satis est hæc dixisse; neque enim lædendæ sunt pudicæ aures.

Tom. V.

RESOL. XXI.

De fautoribus, defensoribus, & receptatoribus Hæreticorum, &c.

Et an contra tales, ut suspecti de hæresi possint Inquisitores procedere?

Et quomodo, & quibus poenis puniri debeant?

Et inter alia, quæ circa hoc docentur tandem quaeritur, an non revelantes Hæreticos puniendi sint tanquam fautores?

Et an qui favet, & recipit consanguineos hæreticos incidat in poenam excommunicationis latam in Bullam Cana contra fautores, & receptatores Hæreticorum? Ex p. 4. tract. 7. Ref. etiam 21.

§. 1. CONTRA tales ut suspectos de hæresi procedere posse Inquisitores, observat Duardus in Bull. Can. lib. 2. cap. 1. §. 3. n. 4. & DD. communiter; ea verò quæ dicuntur de fautoribus hæreticorum, ut rectè notat Soula in aphor. Inquis. lib. 1. cap. 25. num. 16. accommodanda sunt defensoribus & receptatoribus, sicuti è contra.

2. Hoc supposito, quoad abjuracionem supradictorum actorum quod cum incurant suspicionem levem, vel vehementem pro qualitate circumstantiarum, & indiciorum, prudentes Inquisitores illas perpendendo, faciant illos de vehementi, vel de levi abjurare, ut eis videbitur. Et ideo Pegna in direct. part. 2. comment. 76. lit. C. sic asserit. Receptatores hæreticorum abjuracionis poenitentiam patiuntur ob suspicionem hæresis, quam contraxerunt: an autem hæc abjuratio de levi tantum, vel vehementi fieri debeat, qualitas personarum, & genus receptionis demonstrabunt. Ita ille, qui autem verè fautores hæreticorum inveniuntur, abjurabunt de vehementi, & antea torquendi sunt. Quomodo verò in casibus occurrentibus facienda sit dicta abjuratio docet Michael Zanardus in direct. Theol. part. 3. cap. 134. fol. mibi 740. ubi ait. Abjuratio fautoris dupliciter fieri potest. Primò in genere abjurando omnes hæreses, & hoc quando fautor indiscriminatim omnibus favorem tulit. Secundò in singulari, quando is Calvinistis, v. g. & non Lutheranis favit. Sic ille. Sed audiamus Pegnam in direct. Inquis. part. 2. comment. 79. ubi sic asserit. In aliquo casu sustineri potest abjuratio generalis, non expressis particularibus erroribus & hæresibus, nam qui generaliter alicui favendo, aut etiam nulli favorendo Officium Inquisitionis impedit, in nullam specificam & particularem hæresim videtur consentire, & propterea nullam in specie poterit abjurare, sed in genere dicet se desertari omnem hæresim, cuius suspicionem impediendo Inquisitionis Officium contraxit. In hac tamen difficultate, quæ contemnenda non est, cum frequenter accidere possit, hoc amplius censeo observandum, ut inquiratur à reo qui impedit Officium Inquisitionis, vel alicui hæretico favit, adhibitis etiam tormentis, si ita causa ejus & conditio postulaverit, an cum eo habeat familiaritatem, & cur ei faveat; nam si auxilium exhibitum in favorem personæ potius, quam erroris tendere videatur, sufficiet generalis abjuratio fautoris, vel impedimenti eo modo quo dictum est. Quod si secus res habuerit, & aliqua alia concurrat, ex quibus oriatur suspicio eum, qui exhibet favorem, eodè illos errores profiteri, quos profitetur ille, cui favet; tunc præter generale impedimentum, & fautoris abjuracione cogendus videtur ad particulares errores abjurados. Hæc omnia Pegna doctè ut semper solet, quem novissimè sequitur Duardus in Bull. Can. lib. 2. cap. 1. §. 3. n. 34. Verum quoad alias poenas præter recensitas à Põsifice in excomm. §. credentes, de hæ. quas non incurunt, nisi

X x 2

per